

Peter Sick

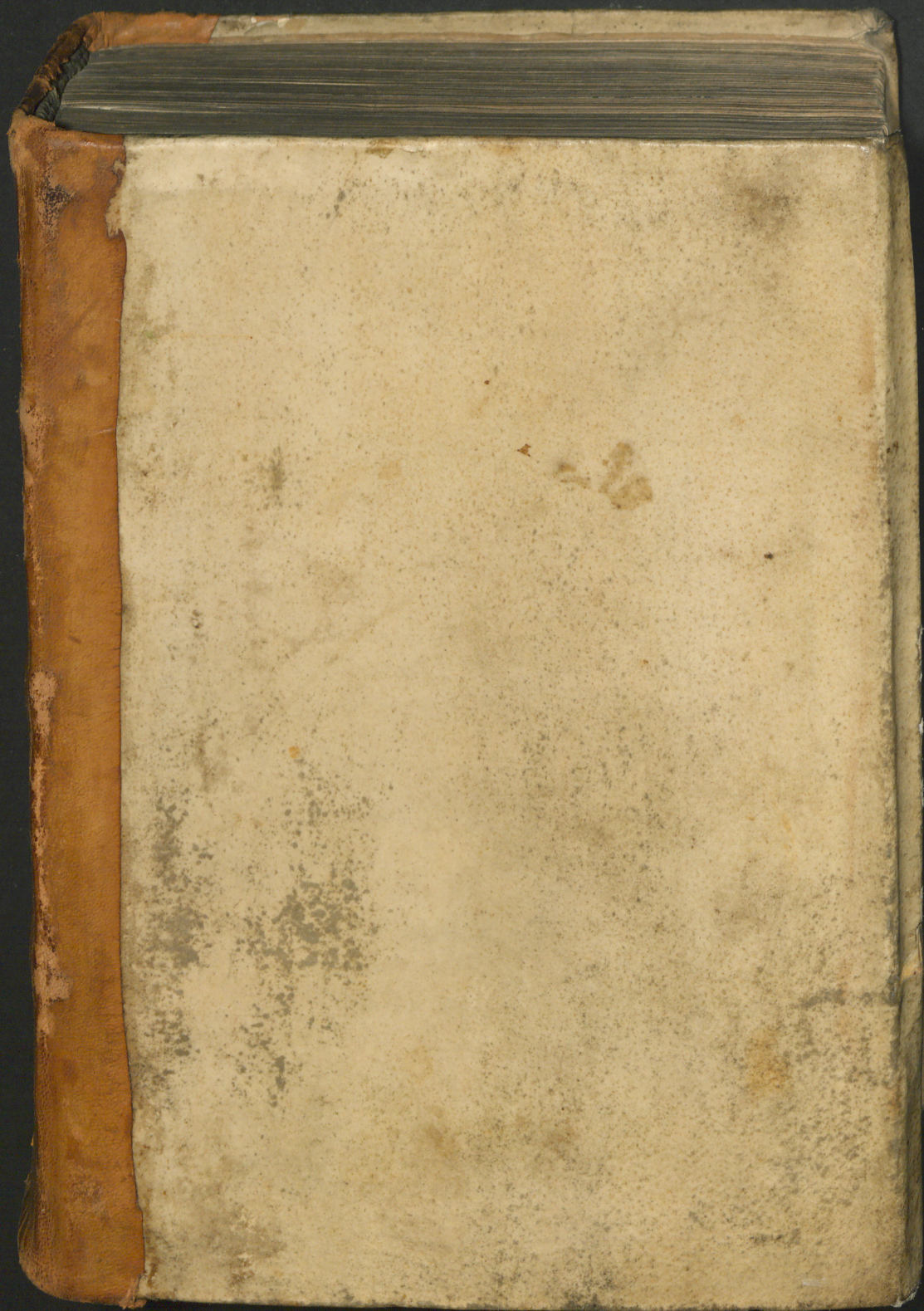
**EPITHALAMION || VIRO CLARISSIMO, NOBILI=||TATE GENERIS ... || IACOBO
HOLSTENIO: & || ... uirgini Sponsae eius, MARGA=||RIDI, Clarissimi uiri
THEODORICI || MOLZANI filiae.|| Sriptum à || Petro Sickio.|| Rensburgensi.||**

Wittenberg: Krafft, Johann d.Ä., 1556

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn880580674>

Druck Freier Zugang

V076 durchgeh.

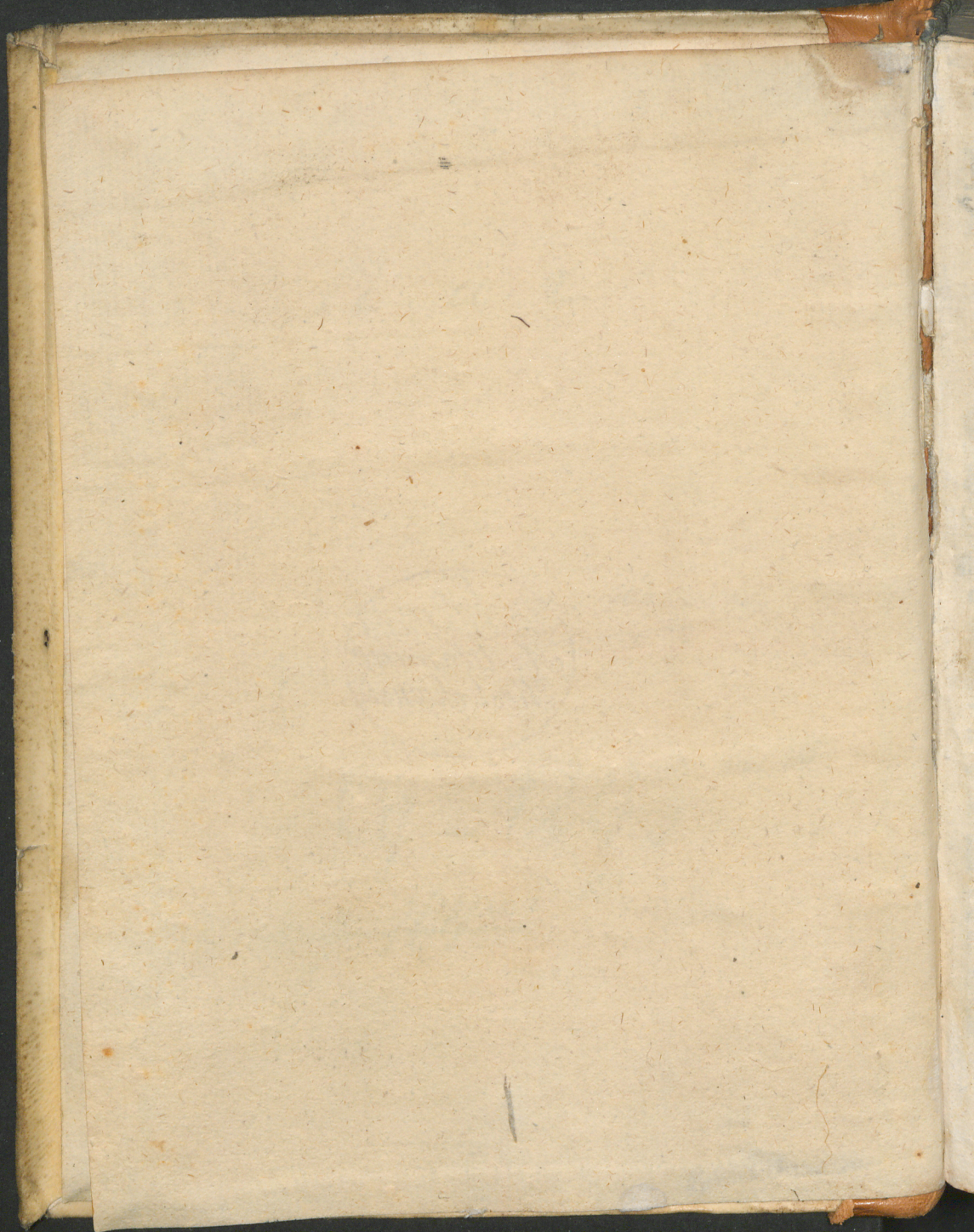
12. α. 2.

Kirvi metrise Jukunabda!

Cg - 1293 1-30. <16. Jhr>
Paläotype
~~C. II. f. 1048~~ 1-33. Ink
C II f

22/2

26
462

EPITHALAMION
VIRO CLARISSIMO, NOBILI-
TATE GENERIS, ERUDITIONE, PRVDENTIA
ac uirtute præstanti, IACOBO HOLSTENIO: &
honestissimæ uirginis Sponsæ eius, MARGA-
RIDI, Clarissimi uiri THEODORICI
MOLZANI filiæ,

Sriptum à
PETRO SICKIO,
Rensburgensi.

VVITTEBERGÆ
EXCVDEBAT IOHANNES
CRATO.
ANNO M. D. LVI.

Clarissimo Viro, eruditione humanitate ac
virtute præstanti M. Laurentio Moller scho-
la Lubecensis Rectori amico suo reveren-
te colendo P. S. dat.

ZACHARIAS PRÆTORIVS
DE NOMINE MARGARIDIS.

MARGARIDI assimilat Christus cœlestia Regna,
Quis non Margaridos nomen amare uelit?
Vnio Romanis, Hæbraïs Margaris illa
Dicta est, conueniens & sibi nomen habet.
Vnio, sola etenim concha reperitur in una,
Margaris, attrita certus amaror inest.
Parua quidem specie, precio sed maxima gemma est,
Candida uirgineas & decet illa comas.
Vilia sic specie Christi purissima uerba,
Nescio quid magni ponderis intus habent.
Et tamen humanum hæc ornat sapientia pectus,
Diuino siquidem flamine plena uenit.
Vtq; solet liquido, nasci pellucida rore
Margaris, è cœlo quem sibi concha rapit.
Sic Euangelij crescens Ecclesia uoce
Lucet, & atherea robur ab arce capit.
Cogitet hæc sponsus qui Margarin excipit ulnis,
Optatam thalamo consociatq; suo.

EPITHALAMIVM.

26

463

SI non signa darent nunquàm fallentia mentem,
 Vndiq; caruleo terra reuincta mari,
 Et coeli series uarijs ornata figuris:
 Quod nostri curam conditor orbis agat:
 Sanctio coniugij posset uel sola docere,
 In quo diuini lucet amoris opus.
 Ordine nam iusto cum condita cuncta fuissent,
 Vnde creatoris conspiceretur honos,
 Ducit in hanc sedem mundi fabricator Adamum,
 Cui mandat mundi frena tenere noui.
 Solus contemplans socia sine compare mundum,
 Laudatum adspiciens conditionis opus,
 Tristis aues parili sociatas foedere lustrat,
 Alternis uicibus dulce sonare melos.
 Sapius idcirco tacitè reputauit Adamus,
 Quid facies uasto solus in orbe miser:
 Omnia iam gemino gaudent animalia sexu,
 Parte tui solus nobiliore cares.
 Sunt impressa tibi diuinæ semina lucis.
 Præterea imperium totius orbis habes.
 Res sunt eximiae fateor, sed solus oberro,
 Esse queunt uni gaudia nulla uiro.
 Solius ergo Deus sortem miseratus Adams,
 Fatur ad hæc, placidè talia uerba ferens.
 Siste metum dabitur consors optata laborum,
 Non fas est uitæ tempora solus agas.
 De te sumetur, sine te formabitur illa,
 Tota demum nostri cura laboris erit.
 Talibus auditis curas deponit acerbas,
 Confususq; Deo sperat Adamus opem.

A ij

Tam

Tempore quo dubiam fecere crepuscula lucem,
 Et grauior premeret membra tenella sopor,
 Latus init placidam domino mandante quietem,
 Cura fugit, somni munera grata capit,
 Ergo soporato, resoluta corpore, costam
 Eximit, & claudit carne replente locum.
 Indidit humanam Genitor cui ritè figuram,
 Atq; sui uera cognitione beat.
 Ars commendat opus, subit admiratio mentes
 Angelicas, formæ quæ nouitate stupent.
 Nec mora: formatam tenero de corpore Nympham,
 Ipse Deus patrio munere functus abit.
 Speratamq; diu primæuo adducit Adamo,
 Molliter Angelico ponè sequente choro.
 Adspicit hanc iuuenis, latis amplexibus hærens,
 Optati compos talia latus ait.
 Ossa exempta meis, carnem de carne capeſſo,
 Illa Virago sibi nomen adepta tenet.
 Ergo relinquet homo dulci cum matre parentem.
 Vxori æterno fœdere iunctus erit.
 Dixerat: & genitor legem iubet esse perennem,
 In tales soluens ora uerenda sonos.
 Crescite de superis uestros qui ducitis ortus,
 Vestrum est humanum multiplicare genus.
 Sic informetis uestro de sanguine cretos.
 Vt sint æterno pignora grata Deo.
 Sit uobis uigilans sic natos cura docendi,
 Vt uera uigeant agnitione Dei.
 Hoc placeat, hæc nobis sunt gratæ munera mentis,
 Pro quibus æternas, accipietis opes.
 Fœlices igitur sociàlia iura colentes,
 Nam Deus his præsens auxiliator adest.

Hos

26
464

Hos iuuat, hos seruat saluos, & ubiq; gubernat,
 Cœlesti posthac accumulabit ope.
 Castus enim Deus est, castum stabiliuit amorem,
 Intra cum metas permanet ille suas.
 Indidit illius uirtutis semina nobis,
 Condita cum mundi machina uasta fuit.
 Vt certa extarent mentis monumenta pudicæ,
 Qualis naturæ est conditor ipse Deus.
 Seque à Dæmonibus uoluit seiungere spurcis,
 Quorum uesano pectus amore calet,
 Talem se nobis diuina potentia præbet,
 Nos mortale genus cuius Imago sumus.
 Non inconcessas flammæ assumit amandi,
 Vesani uacuum pectus amoris habet.
 O nimium fœlix hæc qui uestigia seruat.
 Expetit & puro corde placere Deo.
 At cum nos simus peccati mole grauati
 Nostra sit & uicijs uita referta malis,
 Ergo Deo placuit tædas sancire iugales,
 Illius ut casti sollicitemus opem.
 Nam cum sit castus, casta uult mente uocari,
 Ille preces castas afficit esse ratas.
 Quos igitur sancto thalami coniunxit amore,
 Illorum nunq; deserit ipse preces.
 Quamuis interdum curis uexantur acerbis,
 Ille tamen curas attenuare potest.
 Ille leuat luctus, illi sunt omnia curæ,
 Ille regit natos, ille tuetur opes.
 At quibus illiciti grata est commixtio lecti,
 Illis ut fas est pœna parata uenit.
 Nec solum sceleris pœnas meruere caducas,
 Talis enim merito pœna relicta minor.

A iij

Sed

Sed Deus æternos, tantis cruciatibus addet,
 O miseri pœnas qui sine fine luent,
 Quos iuuat adspiciant magnorum exempla uirorum,
 Qui sceleris pœnas persoluere graues,
 CVR tam puniris Dauid lesseia proles?
 Vnde tibi pestis perniciofa uenit?
 Nonne quod Vriæ rupisti fœdera lecti?
 A te proh coniunx dum uiciata fuit,
 Pulsus in exilium curis cruciâre malignis
 In te cum Natus seditiosus erat,
 PVlchra fuit quondam Troianæ gentis imago,
 Cum uiguit castus, cum probitate, pudor.
 At cum Priamides furibundo raptus amore,
 Lædeam rapuit, dum Menelaus abest.
 Illius Imperij sequitur miseranda ruina,
 Quæ fuerat Regni splendida forma perit.
 Hostis adest, urbis pulcherrima mœnia sternens,
 Proh dolor, ob Venerem diruta Troia iaces.
 CVR exuta iaces urbs Sparte robore regni,
 Impunita tibi fœda libido fuit,
 Ergo tui est tandem sic fracta potentia regni,
 Vt uires nequeas restituisse tuas.
 I nunc & post hac stupra impunita relinque,
 Sparta tuis factis præmia digna feres.
 SIC solet è summo pœnas dimittere cœlo,
 Suntq; Deo curæ iura sacrata thori.
 Sic te delicta cum coniuge iuuat iacob,
 Coniugij leges cum reuerenter amas.
 Affuit ille tibi per paucis cinctus amicis,
 Cum procul à patria uiuere, fata dabant.
 Ille tuebatur gratissima pignora Natos,
 Frater Esau subito cum ferus hostis adest.

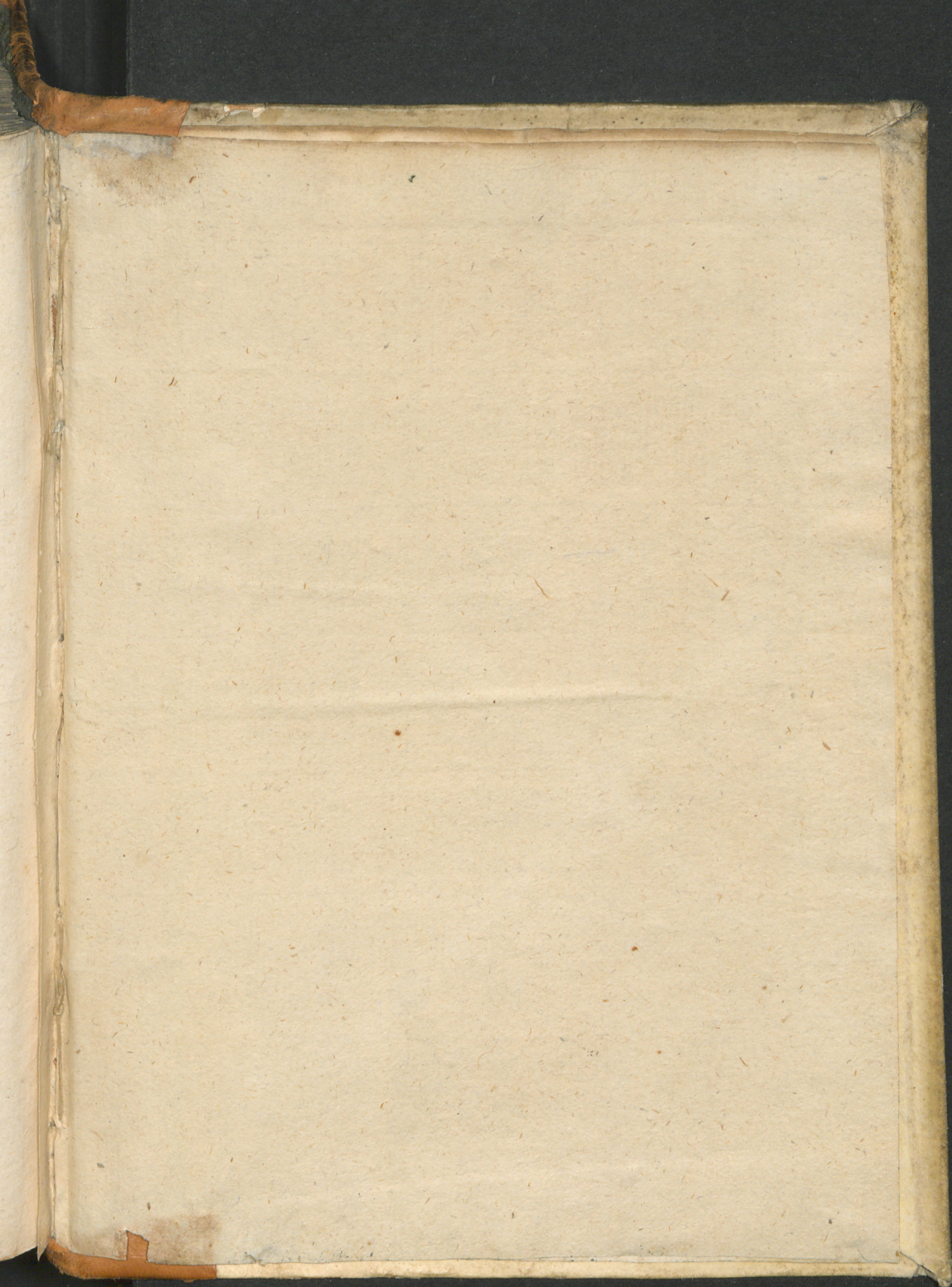
Te

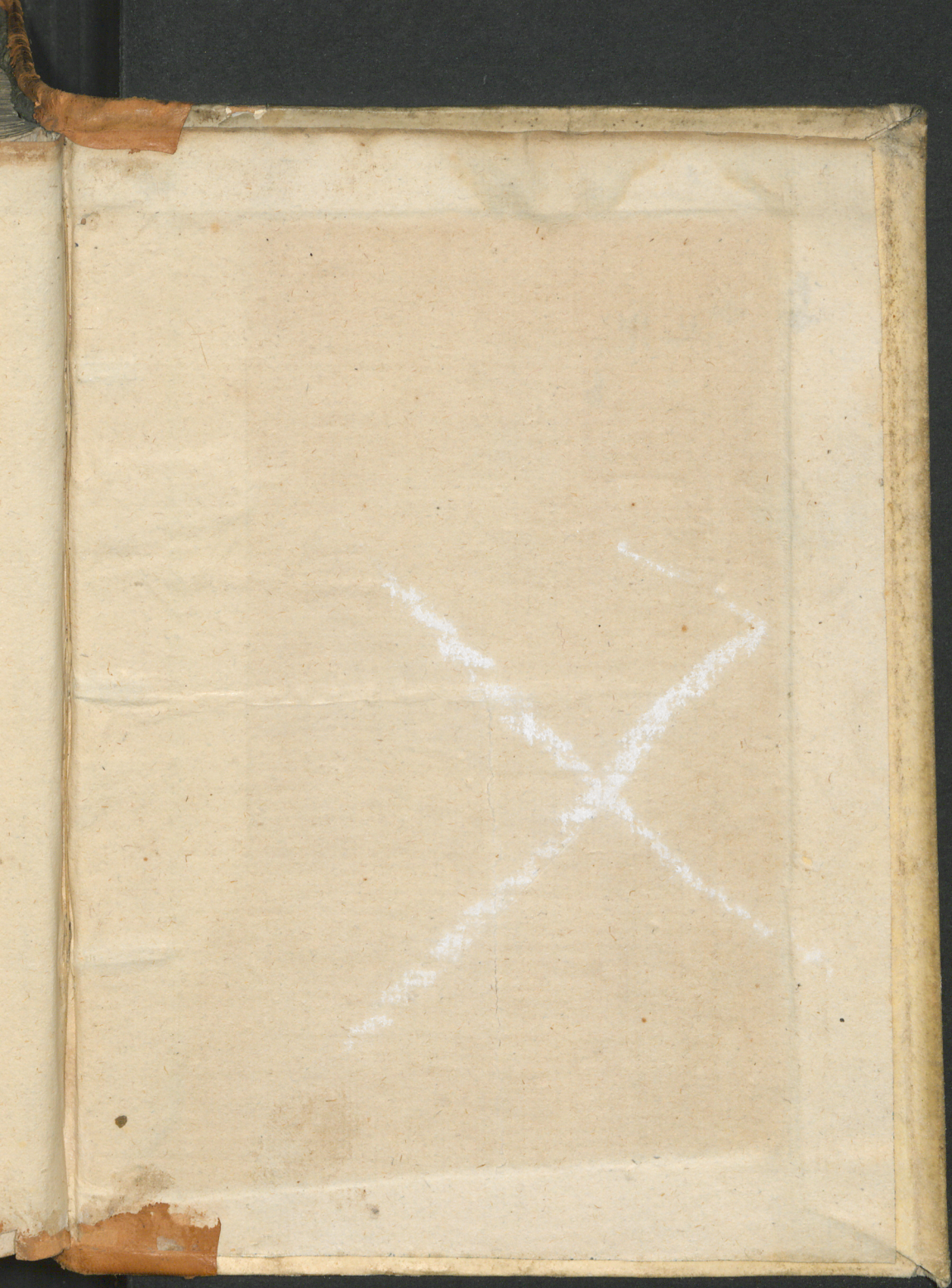
Te tandem incolumem patrias deduxit ad ædes,
 Gratus ades patriæ, cuius alumnus eras,
 Tutus ab insidijs igitur uersaris Iacob,
 Quamuis instabant magna pericla tibi.
 Ex quibus emergis peregrinis exul in oris,
 Et tua sedatis cymba recurrit aquis.
 Adspiciant igitur thalami te fœdere iuncti,
 Et quibus es gratus coniugialis Amor.
 HVC Iacobe tuum Holsteni uertito uultum
 Cum petat amplexus iam noua nupta tuos.
 Virgo subit thalamos Molsano stemmate nata,
 Laudibus ὧ μεγάλη stirps generosa πόλει.
 MARGaris huic nomen præstanti laude puellæ,
 Naturæ eximij dotibus aucta uigens.
 Si spectas formam (Nam quem non forma moueret)
 In charitum numero pulchrior esse nequit.
 Si lustras mores & habet præconia uirtus,
 Ingenij dotes exprimit illa suas.
 Ac uelut Orion reliqua inter sydera lucet,
 Cuius in adspectu gratia maior inest.
 Margaridis reliquas superat sic forma puellas,
 Quam uirtus ornat moribus ipsa bonis.
 Hanc mater sanctè teneris instruxit ab annis,
 Assiduè sobolis fida Magistra suæ.
 Maternę uigilans existens æmula uitæ,
 Arripuit uerbi dogmata pura Dei.
 Moribus est castis opibus succurrit egenis,
 Est cum iustitiæ, tum pietatis amans.
 Talis Sponse tibi, cum sit donata puella,
 Quam uirtutis amor, quam pietatis habet.
 Gratia pro tali debetur munere Christo,
 Munere quo nullum pulchrius esse potest;

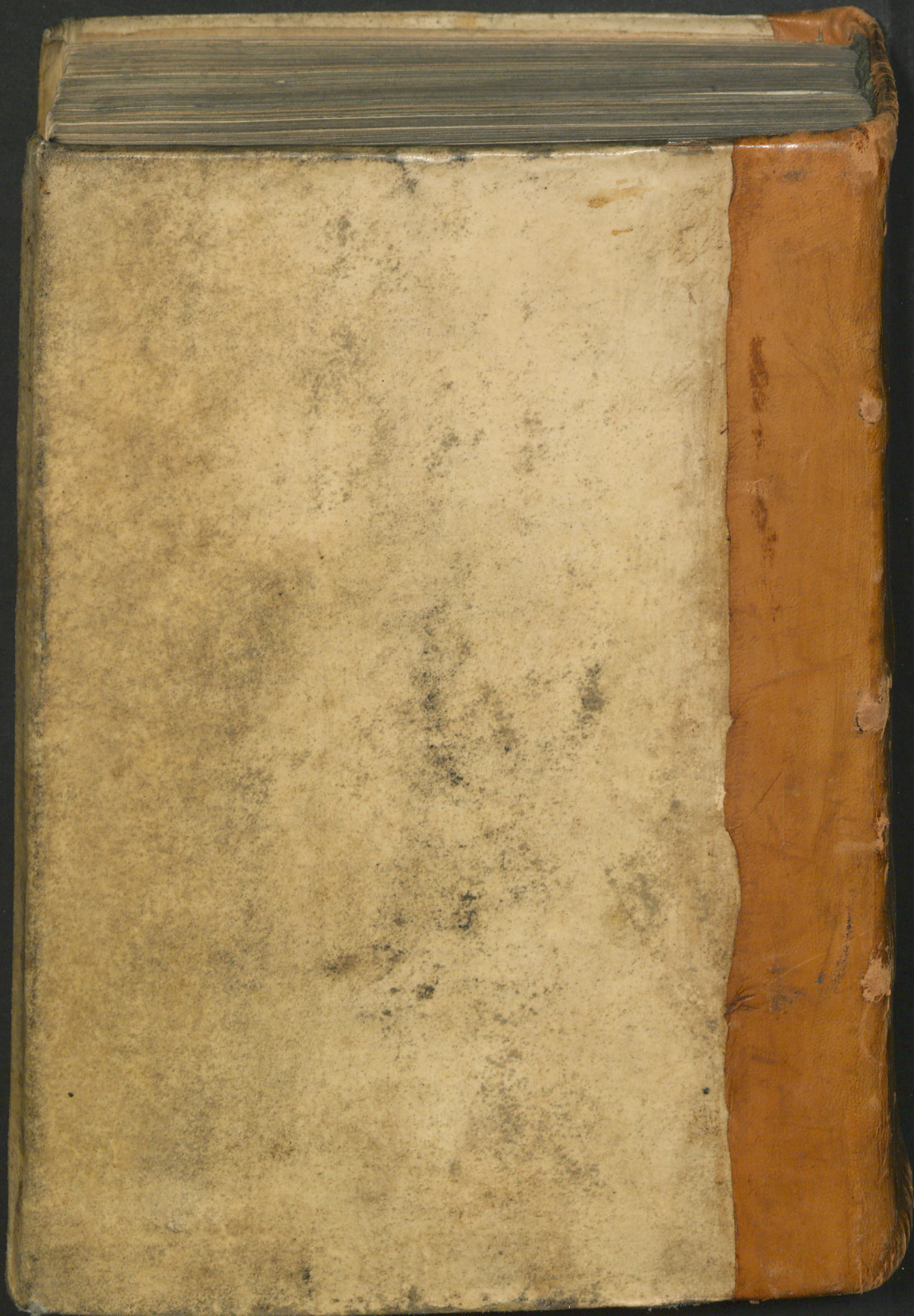
Tu

Tu quoq; Sponsa simul generoso stemmate nata,
 Læteris tali consociata uiro.
 Nam cum sit summis uirtutum dotibus auctus,
 Coniunxit ueram cum pietate fidem.
 Immensa bonitate Deus, quæ dogmata gnati
 Voce dedit nobis, discere cura fuit.
 Res gestas ueterum nouit regumq; ducumq;
 Exemplis ut sit congrua uita bonis.
 Consilioq; grauem patriæ regit ipse Senatum
 Et cum causa iubet, prælia iusta facit.
 Perpetuò redames talem pia Sponsa Maritum,
 Ille mihi credas dignus amore tuo est.
 SIT tibi propositum exemplum laudabile Saræ,
 Quæ coluit summa cum pietate uirum.
 Solius illa Abrahæ uero flagrabat amore,
 O fœlix talis terq; beatus Amor.
 Ergo Iacobe tuam Holsteni complectere Sponsam,
 Est tibi quæ sancto fœdere iuncta thori,
 Dulcia flagrantés serpant in uiscera flammæ,
 Tædiâ quæ nullo tempore dura ferant.
 Talia Chryste tuæ præbes incendia Sponsæ,
 Quam uero cordis diligis igne tui.
 ERGO tuum numen supplex reuerenter adoro,
 Da ualeant per te uota precesq; meæ,
 Fœlix coniugium Holsteno concede Iacobo,
 Huic ut iucundus suauiter afflet amor.
 Transigat & dulcem chara cum coniuge uitam,
 Illis ex uotis prospera uita fluat,
 Da superesse queant Cumanæ ad secula uatis,
 Et tandem placidè cœlica regna petant,

F I N I S.

Tu quoq; Spi
 Læteris tal
 Nam cum sit
 Coniunxit
 Immensa bor
 Voce dedi
 Res gestas ue
 Exemplis
 Consilioq; gr
 Et cum car
 Perpetuò red
 Ille mihi cr
 SIT tibi pro
 Quæ colui
 Solius illa Ab
 O fœlix tal
 Ergo Iacobe
 Est tibi quæ
 Dulcia flagra
 Tædia quæ
 Talia Christe
 Quam uero
 ERGO tuum
 Da ualeant
 Fœlix coniug
 Huic ut iu
 Transfigat &
 Illis ex uoti
 Da superesse
 Et tandem

eneroso stemmate nata,
 uiro,
 utum dotibus auctus,
 pietate fidem,
 quæ dogmata gnati
 re cura fuit.
 regumq; ducumq;
 ua uita bonis.
 regit ipse Senatum
 elia iusta facit.
 ia Sponsa Maritum,
 amore tuo est.
 mplum laudabile Saræ,
 n pietate uirum.
 agrabat amore,
 us Amor,
 ni complectere Sponsam,
 ere iuncta thori,
 in uiscera flammæ,
 ore dura ferant.
 incendia Sponsæ,
 gis igne tui.
 pplex reuerenter adoro,
 orecesq; meæ,
 o concede Iacobo,
 ter afflet amor.
 a cum coniuge uitam,
 ta fluat,
 næ ad secula uatis,
 ca regna petant.
 I S.

